

[**Ministeren for Landbrug og Fiskeri.**] dække det. Det hænger naturligvis sammen med, at der er malet mere Hvede, end man har regnet med; derfor har vi faaet flere Penge ind, end man har skullet bruge. Derfor er Resultatet blevet mere gunstigt, end man tænkte sig i Fjor. Jeg tør ikke sige, at det vil gaa lige saadan i Aar; tværtimod er jeg tilbøjelig til at tro, at det vil gaa den modsatte Vej, fordi Hvedehøsten er saa daarlig i Aar, at man ikke kan regne med det Hvedemelsforbrug i Befolkningen, som vi har haft i Høstaaret 1939—40. Derfor er det muligt, at den Opstilling, der er foretaget paa Grundlag af den Afgift, som foreslaas her, nemlig 5 Kr. 80 Øre for hver 100 kg Hvede anvendt til Hvedemelsfremstilling, ikke kan holde, saa at Beløbet ikke kan dække det Tilskud paa 9 Kr., som skal gives for hver 100 kg Rug, der bruges, saaledes at man i Aar i Modsætning til i Fjor ikke faar Overskud, men maaske et Underskud. Det tør jeg ikke sige noget om. Jeg er desværre tilbøjelig til at mene, at der vil blive Underskud for Statskassen ved denne Foranstaltning, men det maa man saa tage med.

Valdemar Sørensen: Man har tillagt Marie Antoinette det bekendte Ord, at hvis Folk ikke kunde faa Brød, kunde de spise Kager. Den Trøst kan den danske Befolkning ikke læne sit Hoved til i Øjeblikket, for efter det forelagte Lovforslag sætter vi Prisen paa det saakaldte fine Brød højt i Vejret. Det sker ganske vist for at holde Rugbrødsprisen nede, men alligevel kommer den højtærede Landbrugsminister til det Resultat, at Rugbrødsprisen maa stige saa betydeligt, at det store Flertal af den almindelige arbejdende Befolkning slet ikke har Raad til at betale den. Jeg skal ikke sige noget om de Beregninger, der er kommet frem her under Behandlingen, med Hensyn til Prisstigningens Nødvendighed. Jeg er ude af Stand til med de foreliggende Oplysninger at overskue det berettigede eller ikke-berettigede deri. Det vil formodentlig blive en Opgave for det Udvalg, der bliver nedsat.

Men der er en anden Ting, som fanger min Opmærksomhed, og det er det, den højtærede Landbrugsminister siger om Muligheden for at reducere den Brødpris, man nu frygter, for en Del af Befolkningen.

Den højtærede Landbrugsminister siger, at man tænker paa at gøre noget for Arbejderklassen, formodentlig gennem den passende Lønforhøjelse, man tænker sig at give de tariffønnede til Dækning af Pris-

forhøjelsen. Man tænker sig saa, siger den højtærede Landbrugsminister, at gøre noget for de allerdaarligst stillede i Samfundet. Men saa retter jeg det Spørgsmaal til den højtærede Minister: Hvad da med de øvrige almindelige arbejdende Befolkningsskasser her i Landet, der ikke er inde under Tariffønelser og ikke kan betragtes som hørende til de allermest daarligt stillede? Hvorledes vil man affinde sig med dem med de Brødpriser, der her bliver Tale om? Ingen, der færdes i Befolkningen, kan være blind for, at efterhaanden er der vokset en Forundring og en stigende Bitterhed frem over, at de Prisstigninger, der allerede har fundet Sted paa de allervigtigste Livsfornødenheder, tilsyneladende uhindret faar Lov at brede sig. Med Henblik paa Spørgsmaalet om Brødpriserne rejser der sig hos den almindelige tænkende Borger den Anskuelse, at Regeringen og Rigsdagen har en Pligt til at sørge for en almindelig Ordning af dette Spørgsmaal. Det er vist helt givet, at den Pris, Regeringen og Rigsdagen sætter paa en saa primitiv Livsfornødenhed som Brødet, vil i al Almindelighed blive betragtet som et Symbol paa det Sammenhold, der er i Befolkningen — paa det vigtige Omraade, der her er Tale om, og paa andre lige saa vigtige Omraader. Jeg tror, man gjorde vel i at overtænke det Spørgsmaal og at ordne Sagen saadan, at man efter de Undersøgelser, der nu skal finde Sted med Hensyn til, om man kan forandre den Pris, der er anslaaet, eller ej, ogsaa kommer ind paa en Overvejelse af, om det dog ikke var rimeligt, at dette Spørgsmaal i Stedet for den partielle Ordning, den højtærede Landbrugsminister antyder med Hensyn til Arbejderklassen og de allerdaarligst stillede, fik en Ordning efter de samme Linier, vi tidligere har ordnet Brødprisspørgsmaalet her i Landet efter.

Man vil saa sige, at det kan det offentlige slet ikke overkomme. Hvis Brødprisen skal holdes nede paa et rimeligt Niveau, vil det koste saa mange Millioner, at Staten ikke har Udvej til at finde dem i sine Beholdninger eller igennem Beskatningen. Jeg ser meget vel, at der kan rejses meget alvorlige Anker paa denne Baggrund. Paa den anden Side maa jeg sige, at efter de Oplysninger, vi kan finde i Statsregnskaberne, forekommer det mig, at den Formueforbedring, som Staten har skaffet sig gennem de senere ret vanskelige Aar, er af en saadan Størrelse, at den meget vel kan taale, at der fra den Side gøres en Indsats i Øjeblikket.